

Misbruikt

Misbruikt

roman

Watze Tiesema

Voor Chris

Nog een meter of dertig tot de volgende bocht. Voor Reinier het vaste punt om op zijn horloge te kijken. Het gaat lekker die ochtend. De eerste helft is relatief snel gegaan. Hij ligt op schema om in de buurt van zijn seizoenrecord te komen: 42 minuten en 17 seconden. Zijn stopwatch geeft tijden in honderdsten aan, maar dat vindt hij zo'n onzin.

Meestal wacht hij tot het eind van de dag met zijn vaste rondje hardlopen. Maar hij wil het afscheid van zijn (bijna ex-) collega Romana, niet missen. Vandaar dat hij ruim voor de middag, na het tweede kopje koffie, zijn sportschoenen heeft aangetrokken. Het is een vaste gewoonte geworden: minstens twee keer per week hardlopen. Niet joggen. Aan dat woord heeft hij een pesthekel. In een schrift houdt hij de tijden bij. Onzin natuurlijk. Op zijn leeftijd - hij is bijna veertig - is het waanzin te denken dat hij nog steeds persoonlijke records kan lopen. Maar hij koestert de illusie wel.

Bij de volgende bocht heeft hij de mogelijkheid om flink af te snijden. Maar daar doet hij niet aan. Hij blijft op het halfverharde voetpad lopen, om de boom heen die op de hoek staat. Niks kortere weg. Niet sjoemelen. Als hij het fietspad opdraait kijkt hij nogmaals op zijn horloge. Inderdaad: een hoopvolle tussentijd. Nu proberen ontspannen te blijven lopen. Vooral niet verkrampen.

Even verderop ziet hij dat de weg versperd wordt door een bestelbusje. Wel verrekte onhandig neergezet. Jammer. Dat gaat seconden kosten. Hij besluit zijn verlies te nemen. Er omheen dan maar.

Als hij dichterbij komt ziet hij dat een al wat oudere man een meisje de zijdeur van het busje probeert in te duwen. Het sjoemelen en trekken ziet er onhandig en wanhopig uit. Even schiet de gedachte door zijn hoofd aan een soortgelijke scène met zijn dochter. Die was wel wat jonger. Hoe oud zal ze geweest zijn toen ze die boktand moest laten trekken? Een jaar of zes? Er moest aardig wat geweld aan te pas komen om haar de auto in te krijgen. Leuk dingetje voor de kinderbescherming.

Het lijkt hem het beste er geen aandacht aan te schenken. Gewoon je er niet mee bemoeien. Maar zowel het wanhopige verweer van het meisje, haar gekrijs, als de brute, resolute manier waarop de man

haar de bestelbus probeert in te werken, doen bij Reinier alarmbellen afgaan. Hij houdt in.

De man heeft het meisje, niet ouder dan een jaar of dertien, veertien, met de ene hand bij haar lange blonde haren gepakt, terwijl hij zijn andere hand om haar mond klemt om zo haar geschreeuw te dempen.

Nee, dit ziet er niet uit als het in toom houden van een onhandelbare puberdochter. Schokkend en hijgend staakt Reinier zijn recordpoging en houdt stil bij het busje. Hij grijpt de man bij zijn arm.

'Ben je helemaal gek geworden? Je ziet toch dat je haar pijn doet?'

Hij hoort het zichzelf zeggen. Lulliger kan niet. Thuis op de bank heeft hij zich vaak afgevraagd hoe hij zou reageren als... Natuurlijk zou hij ingrijpen. Alhoewel... Hij moet er niet aan denken dat het op vechten aankomt. Nooit gedaan, wel vaak over gedacht. Hij was dan altijd de eerste die een vernietigende eerste klap uitdeelde. Gekraak. Neus gebroken, kaak. Soms erger nog. In ieder geval: einde gevecht. Als de man zich omdraait ziet Reinier dat hij bijna kaal is. Te oud om de vader van het meisje te zijn. Alhoewel... Wanhopig kijkt Reinier om zich heen. Op zoek naar hulp. Misschien daarom ziet hij de trap die de man uitdeelt niet aankomen. Hij treft hem vol in de buik. Het meisje probeert van de situatie gebruik te maken door zich los te rukken. Maar de man slaat haar met een vlakke hand in het gezicht. Hij pakt een dot poetskatoen en duwt die in haar mond. Half voorovergebogen, krimpnd van de pijn, zoekt Reinier steun. Ziet er nou niemand wat hier aan de gang is?

Met een paar trefzekere bewegingen slaat de man intussen een ketting om de handen van het meisje. Sist naar de bezwete jogger: 'Sodemieter op lul. Je maakt het alleen maar erger.'

Hulpeloos en enigszins gegeneerd begint Reinier te roepen: 'Help! Kan iemand misschien helpen?' Godzijdank: verderop loopt een vrouw met haar hond. Het geeft hem nieuwe kracht. Hij schreeuwt nu uit alle macht: 'Help! Help!' Ziet dat de vrouw zijn kant opkijkt. Hoopvol en met meer overtuiging schreeuwt hij nogmaals: 'Help! Politie!'

Als hij zich weer naar de man richt, ziet hij in een flits dat deze iets in zijn hand heeft. Weer schreeuwt hij in de richting van de vrouw verderop. Dan voelt hij hoe hij van achter geraakt wordt.

Wezenloos kijkt Tim naar het witte scherm. Weer een stukje over De Kersentuin, 600 woorden. Max. Zijn hoeveelste inmiddels? Zijn tiende? Zou best kunnen. Toneelcriticus. Er zijn ongetwijfeld andere manieren om een zinvol leven te leiden. Deze gedachte had zich ook opgedrongen toen hij de vorige avond de voormalige koekfabriek betrad, het provisorisch tot theater omgebouwde tehuis van Actario, een groepje zich vernieuwend noemende toneelmakers. Hij had met ze te doen: gebrekkige opleiding, nauwelijks middelen, geen repertoirekennis. Dan grijp je automatisch terug op de leeslijst uit je eerste jaar toneelschool.

Toen *hij* jong was, lag het allemaal eenvoudiger. Althans zo voelde het. Er bestond zoets als avant-garde: Beckett, Ionesco, Adamov. Als je die speelde was je sowieso vernieuwend. Hoefde je niets voor te doen. Tegenwoordig bestaat dat begrip helemaal niet meer. Of het ontgaat hem. Kan natuurlijk ook. Hij kan er zich niet druk over maken. Daarvoor heeft hij teveel gezien, meegemaakt. Vindt hijzelf. De passie, soms uitlopend op bekeringsdrang, het is er nog wel, maar verborgen onder lagen onverschilligheid. Hij noemt het zelf ervaring, maar om hem heen wordt er steeds meer gefluisterd dat zijn tijd erop zit. Hij loopt ongemerkt bijna tegen de zestig. Lichamelijk komt er zand in het raderwerk. Het kost hem steeds meer energie open te staan voor nieuwe ontwikkelingen. Al wordt het hem ook niet makkelijk gemaakt. Steeds vaker speelt toneel zich af op obscure locaties. Zoals gisteravond. Het was ronduit aandoenlijk te zien met hoeveel idealisme de jongelui zich op de onverwoestbare toneelevergreen hadden gestort. Hoewel, onverwoestbaar? Hij kan zich menig geslaagde poging voor de geest halen.

Om tijd te winnen haakt hij het vettige brilletje van zijn neus en begint het met een smoezelig papieren zakdoekje op te poetsen. In de hoop dat dit de gewenste ingang zal opleveren. Overdreven nauwgezet blijft hij wrijven. Daarna plaatst hij tevreden het ijzerdraadgevalletje op zijn neus. Weer kijkt hij naar het scherm. Jammer. Het probleem heeft zich niet vanzelf opgelost. Hoe met frisse blik de ervaringen van de vorige avond beschrijven? In een flits denkt hij terug aan zijn begintijd, aan de periode dat hij het laatste half uur van een voorstelling vaak noodgedwongen moest missen omdat hij zijn

stukje op tijd moest doorbellen. Gelukkig is die tijd voorbij. Kritieken kunnen tegenwoordig makkelijk een dagje wachten. Weliswaar heeft hij minder woorden tot zijn beschikking dan vroeger, maar met de jaren heeft zijn oordeel een grotere impact gekregen. In sommige kringen wordt hij zelfs gevreesd. Hij moet erom glimlachen. Ze moesten eens weten...

Wat had de nieuwe interpretatie van De Kersensbongerd, zoals het stuk nu heette, opgeleverd? Hij had geen idee. Had zo vaak eigenlijk geen idee. Hij had zich niet bovenmatig verveeld. Dat was al heel wat. Eigenlijk heel positief. Nu nog al schrijvend erachter komen wat hij ervan gevonden had. Hij werpt een blik op zijn spaarzame aantekeningen, kijkt naar het scherm.

De telefoon naast zijn toetsenbord begint te trillen. Hij schenkt er geen aandacht aan. Niet voor niets heeft hij het geluid uitgezet. Er zijn nu belangrijker zaken. Hij moet zich nu concentreren. Hij kijkt in zijn aantekenboekje. Met grote letters staat daar *niksnutteling*. Wat was daar ook weer mee? Vondst van de vertaler? Een uitglijer? Hij staat op en loopt naar zijn boekenkast. Zoekt eerst bij de T. Daarna bij de C. Weer begint zijn telefoon te trillen. Toch maar even kijken. Misschien staat de krant in de fik en is zijn hele stukje niet meer nodig. Hij ontgrendelt het apparaat en ziet dat zijn zoon heeft gebeld. Nou die kan wel wachten. Hij gaat weer zitten. Actario, wat een gekke naam eigenlijk... Weer die telefoon. Dit keer een pingel. 'Hè verdomme.' Hij ziet dat er een appje is binnengekomen. 'Pap, bel me in godsnaam.' Hij pakt zijn telefoon. Een lichte onrust overvalt hem. Lucas zoekt nooit uit zichzelf contact. Met een vermoeide zucht pakt hij het apparaat op.

'Inderdaad, je stoort.' hoort hij zichzelf zeggen.

'Luister pap, Sandra heeft me net gebeld. Er is iets met Bente...'

'Ja. En?'

'Ze zijn al de hele dag naar haar op zoek. Zou naar Emmie gaan, maar is daar nooit aangekomen en nou is Sandra bang...'

'Wie is Emmie?'

'Weet ik veel. Een vriendinnetje of zo. Het gaat erom dat er al uren naar haar wordt gezocht...'

'Ja...'

Tim slaakt een wat hysterisch uitgevallen zucht, kijkt op zijn horloge, daarna naar het lege scherm, hunkerend naar 600 woorden over een oude kersentuin.

'Lucas, je weet dat ik wel de laatste ben die hier iets mee kan.'

'Ik dacht: het is toch je kleinkind...'

'Ja, dat is zo. Lucas...', Tim haalt vermoeid adem, 'Het wordt komende maand precies vijftien jaar dat ik geen contact heb met Sandra...'

'Pap bespaar me je riedel.'

'Op háár uitdrukkelijk verzoek. Ik wil het daarbij houden. Bel Betty maar. Het is ook haar dochter.'

'Pap, je weet dat Sandra en mama geen combi is.'

'En aan wie ligt dat?'

'Jongen, ik vind alles prima. Maar ik moet nu eerst iets afmaken.' Resoluut verbreekt hij de verbinding. Hij kan zich er niet druk over maken. In ieder geval niet voor hij zijn stukje heeft doorgestuurd. Weer kijkt hij naar het scherm. Niet weer over de speelstijl neemt hij zich voor. Hoewel... misschien vormen de slapstick-elementen, waarvan de regisseur rijkelijk gebruik maakte, een ingang... Weer wordt hij opgeschrikt door zijn telefoon. Die heeft het duidelijk op zijn zenuwen. Geërgerd kijkt hij naar het gemeen oranje schermpje: AMBER-Alert. 'Jezus, ja hoor.' Hij herkent er ogenblikkelijk zijn dochter in. Alles zo hoog mogelijk opspelen. Normaal wacht de politie tot alle voor de hand liggende mogelijkheden niets hebben opgeleverd. Pas dan komen ze in actie. Hoeveel kinderen komen na school niet direct naar huis? Hoeveel kinderen lopen van huis weg? Moet daar elke keer het hele land voor in rep en roer worden gebracht? Als het aan Sandra ligt wel. Alles en iedereen in de hoogste versnelling. Snel scant hij de tekst, kijkt of er specifieke feiten worden vermeld waaruit zou blijken dat ze inderdaad in levensgevaar zou verkeren. Hem valt niets bijzonders op. Ze is niet thuis gekomen. So what? Weer kijkt hij op zijn horloge: tien over half vier. Nog twintig minuten. Hij haalt adem. Het gaat hem lukken. Het is hem altijd gelukt. Geen uitvluchten. Hij staart naar het witte beeldscherm. Plotseling staat het er: *'Fascinerend experiment in oude koekfabriek.'* Geconcentreerd gelselt hij het toetsenbord.

Enige theatraliteit is Tim niet vreemd als hij met een beslist gebaar op de verzendknop drukt. 720 woorden. Ze zien maar.

O ja, Bente. Zijn kleinkind. Met lege blik kijkt hij voor zich uit. Kleinkind. Het zei hem niet zoveel. Eigenlijk niets. Zij was van na het verbreken van het contact met zijn dochter. Hij neemt de bril van zijn neus, vouwt hem op, legt het geval overdreven nauwgezet naast het toetsenbord. Hij staat op, rekt zich uit. Wat verwacht Lucas van hem? Dit jaar wordt het vijftien jaar dat hij zijn dochter niet heeft gezien. Niet liegen. Wel gezien. Eén keer. Bij de begrafenis van tante Jannie, de altijd single gebleven oudtante. Ouwe vrijster heette dat vroeger. Bij vrouwen tenminste. Een man was vrijgezel. De laatste jaren zat Jannie te verpieteren in een verzorgingshuis. Tim had haar twee keer opgezocht. Betty, zijn ex, waarschijnlijk vaker. Die is in alles veel trouwer... Hij kon zich niet voorstellen dat Sandra ooit langs was gegaan. Toch was ze bij de uitvaart prominent aanwezig. Had zelfs speciaal verzocht tante Jannie nog te mogen zien voor de kist definitief gesloten werd. Haar ouders had ze opzichtig genegeerd. Tijdens de, door vrijwel iedereen als mooi omschreven plechtigheid, had zij met haar luidruchtig gesnotter blijk gegeven van een innige verbondenheid met tante Jannie.

Tim kijkt naar buiten. De wind slaat met kracht regenflarden tegen de ruit. Hij ziet hoe in de tuinen beneden struiken en bomen worden gezeseld. Hij bewoont een klein, maar gerieflijk appartement, in een ruime straat uitkomend op de Singel. Rustig, maar met de voordelen van een levend centrum op loopafstand.

Van de ene op de andere dag had Sandra het contact met hem en Betty verbroken. Zonder scènes, zonder grote emoties. Zomaar. Op een doordeweekse oktoberdag. Per brief. Hij had haar handschrift op de envelop al herkend. Meteen geweten dat het mis was. 'Oké,' had hij gedacht, 'laat maar komen.' Met een vork had hij de envelop opengeritst. Diagonaal door de tekst vliegend had hij het zonder commentaar doorgegeven aan Betty. Toen zij het minutieus had doorgelezen, vouwde zij de brief zorgvuldig dicht en stopte die weer in de envelop. Na minutenlang zwijgen was haar reactie: 'Nou, dat weten we dan.' Zijn antwoord was kort. 'Ja...' Meer had hij niet weten te zeggen.

Helemaal uit lucht was het niet komen vallen, maar de toon, de heftigheid, de kilheid had hen toch verbaasd. Zij vroeg begrip voor haar jarenlange zoektocht naar hulp. Na jaren had zij eindelijk een therapeut gevonden die haar begreep, die oog had voor de trauma's waarmee zij al jarenlang worstelde. Die moesten ergens vandaan komen. Iets in haar jeugd. Moest wel. Wat voor vreselijks zij in haar jeugd had meegemaakt was in de therapie nog niet helemaal duidelijk geworden, maar dat het iets ernstigs moest zijn geweest, daarvan was ze overtuigd. Hoe zou zij anders, zoveel jaar later, daar nog zoveel last van hebben. Seksueel misbruik leek meer dan waarschijnlijk. Geestelijke mishandeling... was ook een optie. 'Wat er gebeurd is weet ik niet,' had ze geschreven, 'dat weten jullie waarschijnlijk beter dan ik. Daarom heb ik besloten het contact met jullie voorlopig te verbreken.'

Hij had Betty aangekeken: 'Nou, dat was het dan.' Glorieus ouderschap. Betty had wat tranen weggeveegd. 'Is mijn mascara doorgelopen?'

Betty... God, wat had hij van die vrouw gehouden. Misschien nog wel... Hij loopt naar zijn werktafel, pakt zijn telefoon. Hij kijkt op Teletekst. Als er iets ernstigs gebeurd zou zijn... Niks bijzonders zo te zien. Betty dan maar? Hij voelt altijd enige schroom om contact met haar te zoeken. Is te trots misschien, of bang haar nieuwe vriend aan het apparaat te krijgen. Hij probeert zoveel mogelijk het bestaan van die nieuwe relatie buiten zijn bewustzijn te houden. Ongetwijfeld een lul. Natuurlijk houdt hij zichzelf daarmee voor de gek. Weet hij. Doet hij al zijn hele leven. Het bevalt hem prima. Hij kijkt op zijn horloge. Ze zal nu nog wel in de winkel zijn... Hij laat de telefoon overgaan. Ze neemt meteen op.

'Ik verwachtte je al.'

Hij kan niet ontkennen dat hij het fijn vindt haar stem weer te horen. 'Lucas heeft jou dus ook gebeld.'

'Ja. Ik heb hem gezegd dat hij contact met jou moest opnemen. Ik maak me vreselijk zorgen. Bente laat meestal wel wat horen als ze nog ergens heen gaat, of bij een vriendin is.'

'Hoe weet jij dat?'

'Dat weet ik gewoon. Jij legt dat naast je neer. Dat doe je met alles. Ontkennen. Dat is jouw manier. Je weet dat ik dat respecteer, dat ik

dat kan begrijpen. Maar *ik* kan dat nu eenmaal niet. Je moet toegeven: normaal is het niet, een meisje van veertien dat...'

Vol ongeduld maakt hij een einde aan het vervolg dat hij kan uittenkenen. 'Nee, inderdaad. Niet normaal. Maar bij Sandra gaat niets normaal. Mij lijkt al die paniek...'

Betty valt hem direct in de rede. 'Het is absurd Tim om je zo afstandelijk op te stellen. Alsof het je niet aangaat.'

'Het gaat mij ook niet aan. Al vijftien jaar niet meer. Ik begrijp dat jij je zorgen maakt...'

'Ik wéét dat er iets mis is. Als moeder...'. Tim kent de litanie. Heeft daar heimelijk bewondering voor. Haar inzet, het zichzelf wegcijferen, haar doorzettingsvermogen...

'Zal ik straks even langskomen?' hoort hij zichzelf zeggen.

'Ik weet niet of dat zo'n goed idee is.'

Hij weet dat ze liever niet heeft dat hij haar in de winkel of thuis opzoekt. Ze zegt de dingen gescheiden te willen houden. Tim zelf denkt dat ze bang is voor de reactie van Jeroen, iemand van de bank met wie Betty sinds kort een soort Lat-relatie heeft. Hij is nogal gauw ja-loers heeft hij begrepen.

'Misschien kunnen we afspreken in De La?'

Het voorstel verrast hem. Voor hun huwelijk was dit hun ankerpunt: De Vergulde Pijpenla, een bruin café in een onooglijk steegje in de oude binnenstad. Hoe lang was hij daar al niet geweest?

'Oké. Leuk idee. Half zeven?'

'Ik doe de winkel wel eerder dicht. Kwart over vijf. Als het jou uitkomt.'

'Ik ben er. Tot zo.'

4

Met de routine van een habitué duwt Tim het zware, donkere gordijn opzij. Hij wordt door geanimeerde en opgewonden gesprekken met warmte ontvangen. Het voelt ogenblikkelijk als vanouds. Waarom is hij er na die eerste tijd met Betty nooit meer geweest? Hij weet het niet meer. Het kwam er gewoon niet van. Teveel andere dingen. En hij is natuurlijk ook niet meer de kroegtijger van vroeger, die De La als huiskamer beschouwde, als centrum van de wereld van waaruit

er plannen werden gesmeed om het leven draaglijker, rechtvaardiger, speelser te maken. Hij ziet onmiddellijk: niets veranderd. Nog steeds die zware koperen bierpompen, de spaarzame verlichting, het donkerbruine versleten meubilair.

Hij heeft Betty al bij binnenkomst zien zitten. Achterin links. Ooit hun vaste plek. Naast de pinda-automaat. Een flauwe glimlach geeft aan dat zij hem ook heeft gezien. Vragend maakt hij vanaf een afstandje het gebaar wat zij wil drinken. Als reactie heft zij haar glas.

Geroutineerd bestelt hij voor zichzelf een pilsje. Hij glimlacht vaag naar de man achter de bar. Jezus, wat heeft die Joop een ouwe kop gekregen. Nou ja, hijzelf is ook niet zonder kleerscheuren de jaren doorgelopen. Terwijl Joop geroutineerd het biertje tapt kijkt hij Tim mild spottend aan. 'Zo, weer eens in de stad?' Achteloos strijkt hij het schuim van het bier. 'Betty zit achterin.'

God, wat had Tim de pest aan dit soort bemoeizucht. Juist de anonimiteit van het café was iets dat hij koesterde. Terwijl hij staat te wachten ziet hij dat er toch iets is veranderd. In een nisje staat een kleine frituurmachine. Nou ja... als dat de enige concessie aan de moderne tijd is dan heeft hij daar vrede mee. 'Hij knikt in de richting van het apparaat: 'Wat doe je daar zoal in?' Joop die feilloos de afkeuring proeft, haalt nonchalant zijn schouders op.

'Wat de klant bestelt.'

'En wat bestelt de klant dan zoal?'

'Gewoon, bitterballen, vlammetjes, wat er op de kaart staat.'

'Kaart?' Tim plooit zijn gezicht in een onduidelijke grimas, pakt zijn pilsje aan en loopt op Betty toe. Halverwege draait hij zich om: 'Doe maar een portie bitterballen.'

Hij gaat tegenover haar zitten. Al bij binnenkomst heeft hij gezien dat zij haar haar heeft opgestoken. Iets van de laatste paar jaar. In zijn tijd had ze het altijd los gedragen. Los golvend donkerblond haar. Misschien hield Jeroen daar niet van. Die was kennelijk niet zo van het losse. Betty was sowieso meer mevrouw dan in zijn tijd. Nog steeds even mooi als vroeger. Misschien meer getekend. De groeven rond haar mond verraadden een soort permanent verdriet. Het is nu bijna tien jaar geleden dat hun huwelijk op de klippen liep. Onverwacht. Voor hém onverwacht. Zij scheen al langere tijd met de gedachte van een scheiding te spelen.

Zodra Tim zijn pilsje op het tafeltje heeft neergezet steekt Betty van wal.

'Je moet toegeven, normaal is het niet.'

'Ik wil van alles toegeven. Zeg het maar.'

'Hou daar alsjeblieft mee op. Waar het om gaat is dat Bente...'

'Betty, ik ken dat hele kind niet. Hoe lang zien wij Sandra al niet? Dit jaar meer dan...'

'Het is nou eenmaal zoals het is.'

Vanuit Betty's schouder tas klinkt een ongeduldige pingel. Ze rommelt wat in haar tas, ontgrendelt haar telefoon. 'Lucas...' Na een ogenblikje: 'Het is behoorlijk mis. Zal ik het voorlezen, of ben je er niet in geïnteresseerd.'

'Natuurlijk wel.'

'Goed. Eh... Politie heeft net met Sandra gebeld, vermoedens van ontvoering. Verder geen info. Ga nu naar haar toe. Ziet er ernstig uit. Hou jullie op de hoogte.'

Betty kijkt Tim aan. Even is het stil. 'Jij vindt toch ook dat wij iets moeten doen?'

Hij neemt een slok van zijn bier. 'Ik zou niet weten wat. Jij?'

Hij ziet het van pijn vertrokken gezicht van Betty. Weet na al die jaren precies wat zij voelt. Voelt ver weg gestopt misschien wel hetzelfde als zij.

'We zouden misschien iets moeten doen, maar kunnen niks. Dat is de situatie. Triest, maar de realiteit is niet anders. Weer pingelt haar telefoon. Ze leest hardop: 'Kijk half zes naar het Journaal.'

'Typisch Sandra. Ik garandeer je, die neemt geen genoeg met het halfzes-journaal, die wil om acht uur. En dan ook daarmee openen.

Achteloos zet Joop een schaalje met bitterballen op hun tafeltje. Betty wijst op het televisiescherm dat geluidloos nutteloze beelden het café instrooit. 'Mag straks bij het Journaal het geluid aan?' Joop kijkt haar aan. 'Je kent de regels hier.'

'Bij uitzondering. Mijn kleindochter...'

Joop onderbreekt haar. 'Je hoeft je tegenover mij niet te verantwoorden meissie. Ik zet om half zes het geluid aan. Het is nou nog rustig.'

Als Joop weer achter de bar staat buigt Tim zich naar Betty. 'Je hebt geluk dat de ouwe Vreeswijk dood is. Die had dit nooit toegestaan.'

Vanaf zijn kruk aan de bar regeerde de bejaarde kroegbaas nog jarenlang de gang van zaken in het café. Met naast zich zijn struise, al even bejaarde schoonzus Truus. Zeker eens per week viel zij met veel misbaar straalbezopen van haar kruk, wat onder de vaste cliënte telkens weer tot de nodige hilariteit leidde. Jarenlang was de Pijpenla een strak geleide kroeg waarbij alleen bij heel belangrijke voetbalwedstrijden het geluid wel eens aan mocht. Op de vraag welke wedstrijden belangrijk genoeg waren gold naast de mening van de vaste klantenkring, vooral die van de ouwe Vreeswijk. En van zijn schoonzuster.

Op het beeldscherm trekt de onvermijdelijke reclamekaravaan voorbij. Met zijn afstandsbediening voorziet Joop de tot dan toe alleen zichtbare herrie van het bijbehorende geluid. Als het Journaal opent, schuiven zowel Tim als Betty hun stoelen wat dichterbij het scherm. Bingo. 'In Driebergen is de politie op zoek naar een meisje van veertien. Rond kwart over elf heeft zij haar school in Zeist verlaten, maar is niet thuis aangekomen. Aan de rand van landgoed De Horst is wel haar fiets gevonden. Op diezelfde plek werd tevens een ernstig gewonde man aangetroffen, in bewusteloze toestand. Een getuige maakt melding van een lichtgrijze bestelbus met een opvallend rood/geel logo dat rond die tijd op die plek is gezien. Of er verband bestaat tussen de gewonde man en het verdwenen meisje kan de politie op dit moment nog niet zeggen. Eventuele getuigen worden opgeroepen zich in verbinding te stellen met de politie. Op de ranglijst van meest vervuilende landen....'

Tim maakt met gebaren aan Joop kenbaar dat deze het geluid wel weer kan afzetten. Ze schuiven hun stoelen weer terug.

'Sorry Tim, maar ik stuur Sandra wel een appje. Het is toch abnormaal om in zo'n toestand niks van je te laten horen?'

Nerveus neemt ze een slok van haar Sauvignon.

Tim kijkt haar schouderophalend aan: 'En dan?'

'En dan? En dan? Je kind niet thuisgekomen. Besef je wat dat betekent? Voor een moeder? Voor Tobias? Ik wil er gewoon voor haar zijn.'

'En dat wil zij ook, denk je?'

'Ik hoop het.'

'Als Sandra één ding de laatste vijftien jaar duidelijk heeft gemaakt, is het dat ze geen contact met ons wil. En ik eigenlijk ook niet meer met haar.'

Betty onderbreekt hem resoluut. 'Ik weet hoe jij erover denkt. Dat geldt voor *jou*. Maar *ik* kan dat niet. Ik wil toch telkens weer proberen. Ik weet ook wel: het heeft geen zin. 't Is nutteloos. Ik weet dat ik mijn neus stoot. Telkens weer. Wil ik misschien ook. Ik wil het verdriet voelen. Tot in mijn botten. Voor mij is de band tussen moeder en kind iets heiligs. Misschien omdat ik haar negen maanden in mij gedragen heb. Weet ik veel.'

'Let een beetje op je mascara.'

Sniffig rommelt Betty wat in haar tasje.

Tims telefoon, die hij naast zijn glas heeft gelegd, begint plotseling driftig te trillen. Hij kijkt op de display.

Betty, ongeduldig: 'Neem op lul. Wie weet of...'

Maar Tim heeft het al weggedrukt.

'Het was niks. Iemand van de krant.'

In een flits heeft hij gezien dat het José was. Haar profielfoto op de dating-site had hem aangesproken. Kort grijzend haar, met een open, vriendelijk gezicht. Over haar leeftijd stond niets vermeld. Hij gokte erop dat ze iets jonger was dan hij. Halverwege de vijftig schatte hij. Na wat heen en weer appen was het een week geleden tot een eerste afspraak gekomen. In een eetcafé. Beiden hadden behoefte de verwachtingen op een laag niveau te houden. Beiden benauwd voor teleurstellingen.

José bleek een resolute, sportieve vrouw: verschoten spijkerbroek, strak truitje. Hij had het positief gevonden: de nonchalance, het feit dat ze zich niet anders wilde presenteren dan zij was, of zich voelde. Hoewel de gedachte ook bij hem was opgekomen dat het een pose kon zijn. Naar haar leeftijd had hij niet durven informeren. Bang dat ze hem zou vragen die te schatten. Ze werkte bij de politie. Iets op kantoor begreep hij. Ze was er wat vaag over geweest.

Zelf had hij zich iets geraffineerder gepresenteerd: open overhemd, nonchalant blauwleren jasje. Hoewel in zijn outfit wat artistiekeerigs, had hij zich voorgenomen het onderwerp toneel zoveel mogelijk te vermijden. Hij had ervaren dat de magie die dit opriep de lat op een

niveau legde waaraan hij maar moeilijk kon voldoen. Althans niet na de eerste twee ontmoetingen.

Weliswaar was de avond niet stroef verlopen, maar het had hem toch verrast dat ze positief had gereageerd toen hij de mogelijkheid van een volgende afspraak had voorgesteld. Nu over twee dagen. Een gevoel van onrust overviel hem. Misschien wilde ze alsnog afzeggen.

Na wat gepruts met een te klein spiegeltje lijkt Betty inmiddels alles weer een beetje op orde te hebben. Tim neemt een slok van zijn bier. 'Die mythische ouder-kind relatie... berust voornamelijk op een illusie, is cultureel bepaald.'

'Ik ken je redenering Tim. Maar of je nu wilt of niet, die band is er: het is jÓuw kind, het heeft jÓu als vader.'

'Ja. We worden er in de kunst, in films, romans, mee doodgegooid. Alsof het een onomstotelijke realiteit is: de onvoorwaardelijke ouder-kindrelatie. Toneelschrijvers, scenaristen en romanciers nemen dit aan als gegeven. En waarom? Om er allerlei irrationeel gedrag mee te kunnen verklaren. Alsof het een vaststaand gegeven is, waar niet aan getwijfeld mag worden. Je weet dat ik dat zelf ook lang heb gedacht. Het vormde het uitgangspunt van mijn denken en handelen. Niets zou de liefde voor mijn kinderen in de weg staan. Ze zouden misschien drugsverslaafd worden, of anderszins verloederen, ik zou ze niet laten vallen. Nooit. Maar kijk om je heen. Toch is er kindermishandeling. Toch bestaat er verwaarlozing? Waarom zijn er zoveel ouders die geen of heel weinig contact met hun kinderen hebben?'

Betty kent de riedel. 'Het is nu eenmaal zo.'

'En daar mag niet aan getwijfeld worden.'

'Het mág wel, maar het heeft geen zin. Het is een realiteit.'

'Dat vraag ik mij juist af. Misschien is het allemaal aangeleerd. Na alles wat we met Sandra hebben beleefd, dringt die gedachte zich sterk bij mij op. Vind ik het beschamend? Ja. Maar ik zou niet weten waar ik de gevraagde emotie vandaan zou moeten halen. Weet je nog die lul met die witte bril? Hoe heette die ook alweer, van dat gekkenhuis waar Sandra toen in behandeling was. Nou ja behandeling... ze noemden dat in elk geval zo. Die therapeut. Ach, je weet wel, met dat gezwollen ego, die ons aanraadde te vertrouwen op zijn professionaliteit.'

'Ik weet het.'

'Toen wij hem vroegen of het behandelen van een *reëel* trauma niet moest verschillen van de behandeling van een *ingebeeld* trauma, kon hij alleen maar meewarig glimlachen over zoveel onbenul. Behandelen is behandelen hield hij ons voor. Weet je nog?'

'Ik was erbij, Tim.

'Die bril kon bij benadering niet uitleggen wat zijn professionaliteit inhield. Hij raadde ons aan verder niets te ondernemen. We moesten maar net doen alsof onze dochter dood was. Weet je nog? Dat had hij zelf ook gedaan met zijn poes toen die zoek was. Dat had hem enorm geholpen. Top Traumacentrum noemde dat gesticht zich. Ze hadden net een nieuwe groeimarkt ontdekt: het opvangen van getraumatiseerde militairen die op missie waren geweest. En maar vertrouwen op hun professionaliteit. Weet je nog, het enthousiasme waarmee die bril vertelde dat ze alvast begonnen waren de rangen uit het hoofd te leren? We hebben daar later nog zo om moeten lachen. Ja toch?'

Betty kijkt hem vermoeid aan. 'Wat heb je eraan, dat steeds weer op te rakelen?'

'Het lucht me op.'

'En dan?'

'Dan niks. *Net doen alsof Sandra dood is...* Het wrange is dat ik helemaal niet meer hoeft te doen alsof ze dood is. Al die herinneringen aan haar als kind: haar humor, haar sociale betrokkenheid, haar ernst, haar vroegwijze volwassenheid. Niets is daar meer van over. Afgestorven. Dat is wat er met mijn gevoelens voor haar is gebeurd...'

Even zitten Tim en Betty zwijgend tegenover elkaar. Dan staat Betty op, pakt resoluut haar tas.

'Reken jij af?'

5

Voor ze onder de douche stapt, haalt José snel een broodje uit de vriezer en stopt die in de air-fryer. Ze probeert haar leven zo efficiënt mogelijk in te richten. Vooral nog zonder veel resultaat. Ze is ermee begonnen als reactie op haar relatie met Max. Twintig jaar is ze nu van hem gescheiden. Een woest aantrekkelijke man. Vonden haar vriendinnen. Zij ook. Aanvankelijk. Iets met zijn kaaklijn. Zag eruit

alsof hij regelmatig onder de zonnebank lag. In werkelijkheid moest hij daar niets van hebben. Hij had dat gezonde, dat vitale, van huis uit. Iets met genen, zijn moeder was net zo.

Max was een echt gezelligheidsdier. Al moest die gezelligheid wel door háár georganiseerd worden. Kaarsen, waxinelichtjes, schaalte olijven op de salontafel, witte wijn in de koelkast. Alles in gereedheid voor als Max straks thuiskwam. Háár Max.

Op de middelbare school, in hun laatste jaar, was dat destijds alles behalve een uitgemaakte zaak. José was een stil, verlegen meisje. Vlijtig, met af en toe een melancholieke glimlach. Het maakte haar ongewild tot het grote mysterie van de klas. In alles het tegenovergestelde van de brallerige blaaskaak Max, het prijsdier van de school: blazer, sjaal in de kleuren van de schoolvereniging en een geduchte reputatie wat vriendinnen betreft.

Na afloop van het eindexamenfeest had hij haar aangesproken, gevraagd of zij het naar haar zin had. 'Heb jij het naar je zin?' had ze geantwoord. Hij had een hand door zijn haardos gehaald, haar ernstig aangekeken. 'Mag ik je straks naar huis brengen?' Even kwam het in haar op hem zijn plaats te wijzen. Maar iets in zijn blik weerhield haar daarvan. 'Oké,' had ze na een lichte aarzeling gezegd, 'maar ik ben lopend. Dus dat wordt wel een flinke tippel.'

De wandeling was uitgegroeid tot een spraakmakende relatie. Tegengestelder polen waren niet denkbaar. Na zijn eindexamen was Max bouwkunde gaan studeren. José koos voor antropologie. Terwijl Max vrij relaxed zijn studietijd doorzeilde, wisselde José herhaaldelijk van richting. Tot ze uiteindelijk koos voor de politieacademie. Vijftien jaar heeft haar huwelijk met Max geduurd. Zich lavend aan zijn vitaliteit, zijn optimisme, zijn levenslust. Maar uiteindelijk bleek zijn persoonlijkheid toch te onrustig en te onbeheersbaar voor wat José zich bij het begrip huwelijk voorstelde. Misschien had het feit dat er geen kinderen kwamen daar ook aan meegewerkt. Ze hadden nooit uit laten zoeken aan wie het lag. Hadden het feit dat José niet zwanger raakte eenvoudig geaccepteerd.

Twintig jaar was ze nu alleen. Hoewel alleen? Aanvankelijk had ze zich gretig in enkele stormachtige relaties gestort. Haar switch van de geüniformeerde politiedienst, via een gespecialiseerde opleiding, naar een prominente plek in het landelijk arrestatieteam, bracht

haar in contact met een ander soort mannen... avontuurlijker, directer. Het had haar overdonderd. In hoog tempo volgden de liefdes elkaar op. Met als algemene deler dat ze heftig en kort waren. Misschien, dacht ze, was ze gewoon niet zo geschikt voor langdurige relaties.... Zes jaar geleden had ze bewust voor de recherche gekozen. Eindelijk had ze het gevoel binnen de organisatie op haar plek te zijn. Privé had ze geaccepteerd dat ze alleen bleef. Het voelde absurd dat juist op het moment dat zij haar single-zijn tot kern van haar bestaan was gaan zien, zij weer begonnen was met daten. Zonder veel succes overigens. Veel verder dan een eerste afspraak was het niet gekomen. Het waren trekkerige etentjes, met mannen die haar al na een paar minuten begonnen te vervelen.

Twee weken geleden had ze afgesproken met Tim Wellens, een journalist. Zei hij. Ze had geleerd feitelijke informatie tijdens zo'n eerste etentje met een flinke schep zout te nemen. Zelf had ze besloten low-profile in te zetten. Dan kon het alleen maar meevallen. Hoewel, ze moest toegeven: het was weliswaar geen hosanna, maar eigenlijk best gezellig. En dat was al heel wat. Hij had in ieder geval gevoel voor humor en dweept niet hinderlijk met zijn kinderen. Zijn zoon zag hij om de paar weken en zijn dochter had hij al meer dan vijftien jaar niet gezien. Hij had er niet over willen praten. Ze had wel moeten nadenken voor ze een tweede afspraak wilde toezeggen. Voor hem had hetzelfde gegolden. Zei hij.

Gisteravond had zij hem tot drie keer toe proberen te bellen om de afspraak uit te stellen. Een mogelijke ontvoeringszaak had de recherche-afdeling waar José sinds kort leiding aan gaf, in volle paraatheid gebracht. Er was een Team Grootschalige Opsporing gevormd en ze wist nu al: verjaardagen, etentjes, alles wat niet werkgerelateerd was, moest on hold worden gezet. Het had haar verbaasd en teleurgesteld dat Tim haar waarschijnlijk had weggedrukt. Ze had hem willen uitleggen dat het niet aan hem lag. Dat dit nu eenmaal haar baan was. Als journalist zou hem dat toch bekend voor moeten komen.

Ze neemt het broodje uit de air-fryer, snijdt het open en belegt het met een dikke plak kaas. De espressomachine doet de rest. Intussen stuurt zij een korte app aan Tim om de afspraak uit te stellen. Zonder verdere uitleg. Wel vermeldt ze nog met nadruk dat wat haar betreft

uitstel nog geen afstel betekent. Ze neemt een hap uit het broodje en wikkelt de rest in een servetje.

Zoals gewoonlijk is ze veel te vroeg. Om 9 uur zal ze haar team bijpraten. Ze houdt ervan om in alle rust de puzzelstukjes voor zichzelf nog eens op een rijtje te zetten. Ze scrolt door haar mails, maakt de balans op van de laatste ontwikkelingen. Via de koffiemachine loopt ze de vergaderkamer binnen. Het is propvol. Veel gezichten die haar maar flauw bekend voorkomen. Gelukkig zitten haar vaste medewerkers prominent vooraan. Het geeft haar vertrouwen.

Zij ziet dat de massief aanwezige David haar bemoedigend toeknikt. Grappig hoe hij er telkens in slaagt het weinige haar dat hij nog heeft, zo voordelig mogelijk over zijn hoofd te draperen. Zoals gewoonlijk is hij weer eens in oorlog met zijn mobiel. Over een paar maanden gaat hij met pensioen. Hij snakt ernaar, weet José. Ze zal hem missen. Zijn onbeholpenheid met de moderne tijd, met de media, met de vooruitgang, de ontwikkelingen. Steeds vaker moet hij zijn digitale heil bij collega's zoeken. Vooral bij Gerrie, net moeder geworden, vaak op onverwachte momenten laat, of zelfs helemaal niet aanwezig. José heeft al een tijdje het vermoeden dat het combineren van een baan met het moederschap, met een relatie, haar steeds moeilijker afgaat. Maar ze kan haar onmogelijk missen. Gerrie is digitaal onvervangbaar. Ze levert. Ook vanuit huis weet ze de meest onwaarschijnlijke feiten en feitjes geverifieerd te krijgen.

'Oké mensen...'

José legt een stapel paperassen op tafel en gaat naast Jozias zitten. Hun nieuwste aanwinst. Net van de politieacademie, enthousiast, slim. Een tikkeltje onbesuisd, maar veelbelovend.

Een driftig tikken van hakken op de gang herinnert haar eraan dat Elly nog ontbreekt. Uiteraard. Elly komt altijd te laat. Als een windvlaag zeilt ze binnen, koffiebekertje in haar hand. 'Sorry. Laat geworden, maar we zijn er. Goedemorgen.' Iedereen keek haar vragend aan. 'Nee. Ik zeg er niks over. First things first.'

Elly is in alles het tegendeel van wat je op een recherche-afdeling zou verwachten. Jong, maar niet te jong, eind dertig schat zij zichzelf. Met een levendig, regelmatig gezicht. Blond, half lang haar. Geblondeerd weten de andere vrouwen op de gang. Altijd tiptop in de make-up.

Smaakvol gekleed. Te duur voor de salarisschaal waarin zij valt, maar daar wil niemand verder een oordeel over vellen. Iedereen weet dat zij gisteravond naar de Ziggo Dome is geweest. Het was weer zover: Holland zong Hazes. Of zong nóg Hazes.

José klapt haar laptop open. 'Goed. Waar staan we? We hebben een verdwenen veertienjarig meisje en een gewonde man die in coma ligt. Gerrie heb jij daar nog bijzonderheden over?'

'Nou nee. Behalve dan dat volgens de arts zijn verwondingen erop wijzen dat hij met een zwaar voorwerp van achter is neergeslagen.'

José valt haar ongeduldig in de rede: 'Prognose?' Gerrie gaat onverstoort door: 'Wanneer hij uit coma komt? Onmogelijk te zeggen. Wel is afgesproken dat we onmiddellijk bericht...'. José kapt haar resoluut af: 'Blijf intensief contact houden. Het is een van de weinige concrete aanknopingspunten. We weten inmiddels wel dat het om een man van 39 gaat. Gehuwd, twee dochters. Een zekere Reinier Franken, werkzaam bij een verzekeringsmaatschappij. Was gezien zijn kleding en hartslagmeter waarschijnlijk aan het joggen. Wel een vreemde tijd, zo aan het eind van de ochtend, maar goed, daar was hij kennelijk flexibel in. Hij is herkend door een omstander. Schijnt daar vaker hard te lopen. Of hij iets met het verdwenen meisje te maken heeft weten we niet. Wel opvallend dat op dezelfde plek ook een damesfiets is aangetroffen. Met een lekke band. David onderbreekt haar: 'Het is inderdaad de fiets van Bente. Dat is door haar moeder bevestigd.'

'Heet ze Bente?' Elly kijkt met een vies gezicht de kring rond.

José: 'Is daar dan wat mee?'

'Nee, maar ik vind het zo'n lelijke naam.'

'Iedereen heet tegenwoordig zo', weet Jozias.

'Kunnen we ons tot de feiten beperken?' hervat José haar resumé. 'Ons enig concrete aanknopingspunt blijft de getuige die op de plek waar later het slachtoffer werd gevonden, een grijze bus heeft zien staan. De vrouw liet haar hondje uit. Had wel wat gezien, zei ze. Maar is nogal vaag over wat precies. Verder dan de omschrijving van wat gedoe kwam ze niet. Een andere getuige meldde nog wel dat de bewuste bus was voorzien van opvallende logo's van een of ander klusbedrijf. Iets met ambachten. Twaalf Ambachten misschien. Getuige wist niet of hij dit er zelf bij had verzonnen. Wel waren de kleuren

rood en geel van het logo hem opgevallen. Jozias, wil jij kijken of je daar wat mee kan? Verder zijn er van het verdwijnfront geen ontwikkelingen te melden. David heeft gisteren uitgebreid met de ouders gesproken. Lijkt een gewoon gezin. Corrigeer me David als ik een verkeerd beeld geef. Vader doet iets met auto's, moeder sociaal werkster, Bente is enig kind. Middelmatige leerling, twee Mavo. Eigenlijk niks bijzonders. Aanvankelijk was het idee dat ze misschien was weggelopen, maar er zijn toch tekenen die erop wijzen dat er sprake is van een ontvoering.

'Hoe reageerden de ouders. Daar kun je meestal wel wat uit afleiden.'

Jozias komt op stoom: 'Is er sprake van losgeld of zo? Een motief?'

José moet glimlachen om het ongebreidelde enthousiasme. David zucht, richt zich vermoeid tot Jozias: 'Die ouders konden natuurlijk hun lol niet op. Joh, hou toch op met dat gezeik.'

Plotseling gaat de vaste telefoon. 'Sorry jongens...' José neemt op, luistert. 'Breng haar maar naar kamer 4, ik kom zo. De moeder van Bente. Komt zo te horen stennis trappen. Ik neem haar wel even. Ik stel voor dat Elly de contacten met de familie onderhoudt. Jozias en ik brengen de gezinssituatie in kaart. David, wil jij achter die bestelbus aan? En kijk of je nog wat meer over die jogger te weten kunt komen. Tot nu toe is dat ons meest concrete aanknopingspunt. Oké?' Terwijl José haar papieren ordent krijgt ze een melding op haar mobiel: Tim. Heeft er begrip voor dat ze haar werk voorrang verleent. Heeft zelf op dit moment wat privé-sores. Is blij dat ze niet aanstuurt op afstel. Snel stuurt ze een zorgelijk kijkende smiley terug.

6

Als de meest vriendelijke versie van zichzelf gaat José kamer 4 binnen. Een vrouw van middelbare leeftijd met een gezwollen, verhuild gezicht en (te) zwart geverfd haar, schiet uit haar stoel omhoog. Haar lichtbruin met roze, waarschijnlijk zelfgebreide vest, blijft achter de leuning van haar stoel haken. 'Pottenbakster' is het eerste dat bij José opkomt. Ze steekt haar hand uit. 'U bent Sandra Zandstra neem ik aan?' Ze kijkt geamuseerd als verwachtte ze dat de hevig geëmotioneerde vrouw het citaat zou herkennen. Sandra rukt haar vest los: 'Kan ik ogenblikkelijk je baas spreken? Nu?'

José: 'Hoe bedoelt u?'

'Iemand van de leiding? Hebben jullie geen hoofdinspecteur of zo? Iemand zal hier toch wel de leiding hebben?'

José gaat op een van de stoelen zitten. 'Ik heb volkomen begrip voor uw situatie. Als u plaats zou willen nemen... Ik begrijp...'

'Mijn dochter is ontvoerd. *Onze* dochter. Ik heb op dit moment helemaal niks aan begrip. We zijn nu een dag verder en er is nog niks, rien, nada gebeurd. En denkt u nu maar niet dat ik genoeg neem met een geruststellend praatje. Heeft hij u op mij afgestuurd? Doe jij even dat overspannen wijf? Temper haar maar een beetje.'

José probeert vooral kalmte uit te stralen. 'Wie bedoelt u met: Heeft hij...'

Niets kan de vrouw echter meer intomen. 'Er zal verdomme toch wel iemand in deze toko de leiding hebben?'

José, onverstaanbaar: 'U bent Sandra Zandstra? De moeder van Bente?'

'Ja. En daarom wil ik...'

José onderbreekt haar. 'Misschien helpt het u te weten dat ik de leiding van het onderzoek naar de verdwijning van uw dochter heb.'

Even lijkt Sandra geen woorden te hebben. Dan, terwijl ze gaat zitten: 'Oké dan zijn de rollen dus duidelijk. Hier zit een wanhopige, aangeslagen moeder en u bent degene die mijn dochter moet opsporen. Ze is nu een dag weg, wij worden helemaal wanhopig van de onzekerheid. Het enige dat jullie doen is een bejaarde op ons afsturen. Of we verdomme een vermoeden hadden wie belang bij een ontvoering kon hebben. Nou nee. Ik weet niet uit wat voor buurt u komt, maar bij ons komt dat soort dingen niet voor.'

José laat een korte stilte vallen. 'Nee bij mij ook niet. Maar toch gebeurt het. Ik kan u verzekeren dat onze ervaring is, dat heel veel dingen gebeuren die je niet voor mogelijk houdt. Is het goed als ik u Sandra noem?'

'Lijkt mij prima, zo heet ik namelijk.'

José negeert de vijandige ondertoon. 'We willen later op de ochtend uitgebreid met u en uw man praten. Familie, vrienden, werk... We willen een zo volledig mogelijk beeld, zodat we weten in welke richting we de verdwijning van uw dochter moeten zoeken.'